

vifer sig endnu stærkere, naar vi komme til den Maade hvorpaa man grupperer Medlemmerne her i Salen. Jeg har lagt Mærke til, at der siden sidste Samling har udviklet sig foruden den europæiske Trippelalliance ogsaa en specifik dansk Trippelalliance, og denne Alliance har spillet en overordentlig vigtig Rolle i Sommerens politiske Liv. Denne Trippelalliance bestaar ligesom den europæiske af tre Magter, men medens de europæiske Magter synes nogenlunde lige gode i dette Forbund, saa er Forholdet anderledes herinde. Disse Magter, der danne den danske Trippelalliance, maa betegnes som slet, værre, værst. Nu kan det paa en Maade for mig og mine nærmeste Venner være en Tilfredsstillelse, at de synes, at vi skulle have Karakteren slet, og den næste Part i Forholdet, de saakaldte Europæere, synes at være værre, medens der er en Part, Socialisterne, der aabenbart er den værste. Den Maade, hvorpaa de ærede Medlemmer fra den anden Side bruge dette Stikord imod os, tyder paa, at de ønske hellere end at faa os inddragne i Forhandlingerne at stubbe os saa langt til Side som muligt for ikke at have noget som helst Mafferskab med os. Men hvis der skal være den Alvor i Forhandlingspolitikken, som det ærede Medlem nys talte om, hvis det er alvorlig og oprigtig ment, at man ønsker at faa dette Ting ind paa en rolig og saglig Forhandling paa alle Omraader indtagen paa de særlige politiske Stridsspørgsmaal, saa skal jeg dog tro, at Formaalet maatte være det, at drage saa mange Kræfter som muligt ind i denne Forhandling. Det forekommer mig at stride imod Forhandlingspolitikens Væsen at drive Politikken saaledes, at en meget væsentlig Del af dette Ting's Medlemmer holdes udenfor denne Forhandling. Nu kunne ærede Medlemmer mene, at det kan være temmelig ligegyldigt, om nogle færre eller flere Medlemmer ere med, og der kan være Medlemmer, som mene, at de gøre deres. Sager saa godt i denne Politit, at det kan være ganske overskødig at faa andre med. Jeg er tilbøjelig til at tro, at denne Opsættelse ikke er ganske rigtig. Selv om de Herrer, der have ledet sidste Samlings Politit have meget høje Forestillinger om deres egne Forudsætninger og deres egen Dydighed til at frembringe gode Resultater, tør jeg dog antage, at der ogsaa udenfor dette Flertal findes en og anden Kraft, som kunde bidrage til at gøre disse Resultater endnu bedre. Men dette synes ikke at være de Herrer's Mening, navnlig ikke efter den Udtalelse, jeg nylig noterede af det ærede Medlem fra Møen om, at de ville fortsætte i samme Spor som hidt. At Meningen med Forhandlingspoli-

tikken skal være at modarbejde denne Politit saaledes, at man søger at indskrænke den til kun at omfatte en Del af Folketinget, det forekommer mig at være en mærkelig Maade at drive denne Politit paa. Denne Deling gør det noget vanskeligt for os at deltage i Forhandlingerne. Det er ikke behageligt, naar man har noget at sige, det være sig mere eller mindre, paa Forhaand at maatte sige sig selv, at det er ganske øfsesløst at deltage i disse Forhandlinger. De Herrer ville kunne forstaa, at de Medlemmer, som nok kunne ønske at deltage i Arbejdet her og ogsaa i det væsentlige ere enige med det ærede Medlem fra Møen om, at for Tiden er der intet andet at gøre end at søge at faa det bedst mulige ud af Forhandlingerne — jeg siger: Ærede Medlemmer ville kunne forstaa, at under saadanne Forhold kræver det nogen Overtindelse, og er det noget pinligt fra vor Side at tage Del i Forhandlingerne. Hvad særlig angaar det Naaben eller det Stikord, som fortrinnsvis er brugt fra de saakaldte Forhandlers Side, nemlig Socialismen, maa jeg sige, at det forundrer mig ikke saa ganske lidt. Socialismen i den Form, hvori den foreligger her til Lands, baaer teoretisk og praktisk, er dog ingen ny Fremtoning. Uagtet jeg er et af de yngste Medlemmer her i Salen, mindes jeg dog godt, at de ærede Medlemmer, som man plejer at henføre til Rømersgade, bleve omsværmede af Forhandlingspolitikkerne som Bier om Honning. Den Gang vare de socialistiske Medlemmer særdeles søgte fra den Side, som nu stubber dem fra sig. Det forundrer mig, at Socialismen i det sidste Aar eller sidste 1½ Aar, hvori Forhandlingspolitikken har trivedes her i Landet, skal have antaget en saa ualmindelig samfundsfarlig Karakter, jeg har ikke lagt Mærke til, at Socialismen enten teoretisk eller praktisk eller i det hele Arbejderbevægelsen i nogen væsentlig Grad har forandret Karakter i de senere Aar, saa det forundrer mig meget, at ærede Medlemmer her nu ville bruge Socialismen som Stræmemiddel knapt et Aar eller 1½ Aar efter, at de ere gaaede med de samme Socialister meget fortrolig under Armen. Jeg for mit Vedkommende reflekterer ikke paa det, jeg bliver ikke bange for dette Spørgelse; for mig er det ganske ligegyldigt, enten man kalder os Socialister eller Radikale, eller hvad man nu vil. Jeg ser ikke paa Socialismen her i Landet som noget samfundsfarligt. Jeg er endog tilbøjelig til at tro, at Socialismen i sin teoretiske, radikale Form har kulmineret, og at det, der bliver tilbage af Socialismen, bliver en sund og stærk Arbejderbevægelse, rettet paa at oparbejde de daarligststillede Naar her i Lan-